

който довършаше дългия си животъ, и чакаше да умре съ миромъ.

Скоро подиръ тоя честенъ подвигъ, който му бѣше и послѣдния, отецъ Иеротей се помина тихо.

Кога отворихъ ковчеза му найдохъ само една торба съ карбовни — за сиромаситѣ и за погребението му.

Викентий не се намѣри на послѣдното. Той на другия день отъ сцената, която разказахме, бѣше оставилъ мѣнастиря и отишълъ въ Клисура, отъ ерамъ.

ХІІІ.

Радостна срѣща.

Вчера, щомъ Колчо излѣзе изъ бай Мичови, запхти се тиришката на улицата, за гелѣмо очудване на минувачитѣ, за да иде при Рада, та да земе мюждето.

Тоя пътъ той рѣши да бѣде по-сдържанъ. Пантерскитѣ му скокове, които зашеметихъ тѣй силно мжжетѣ, сега мѣжахъ да улашатъ до полуда едно и така слисано момиче. Но това самообладание бѣше по-горѣ отъ силитѣ му. Той чувствуваше, че тая прѣдателска радостъ ще го задуши, ако за единъ мигъ поискаше да ѝ тури юзда. Кога приближи до Радината врата, той осѣти какъ се растуна сърцето му. За да го заглуши, той запѣ насила шеговития си тропарь...

Вратата се тозъ часъ отвори.

— Колчо, добръ дошълъ, каза Рада привѣтливо.

— Радке, чуждо ухо иѣма ли тука? попита Колчо.

— Самичка съмъ, бай Колчо, както сявга.

Колчо вече се задхваше отъ вълнение.

— Сѣдни, почини си, Колчо, покани го Рада, която зе вълнението му за уморяване.

Той се исправи прѣдъ неж и двѣтѣ му слѣпи очи гледахъ внимателно въ нейнитѣ.

— Радке, дай мюждето! каза той изведижъ. Това